

פרק האשה שהיא עושה

מתניתין:

נט-ב א. **האשה שהיא עושה צרכיה ומטילה מים, וראתה דם, ואין ידוע אם בא הדם מן המקור או שיש לה מכה באותו מקום, ודם המכה הוא שיצא עם מי הרגליים.**

רבי מאיר אומר: אם עשתה צרכיה כשהיא עומדת — טמאה, ואם יושבת — טהורה. [וטעמו יתבאר בגמרא].

רבי יוסי אומר: בין כך עומדת ובין כך יושבת — טהורה.

ב. **איש ואשה שעשו צרכיהן לתוך הספל, ונמצא דם על המים שבספל, ואין ידוע אם הגיע הדם מהאיש או מהאשה, וגם אם הדם מהאשה אין ידוע אם הוא מהמקור או ממכה.**

רבי יוסי — מטהר. שגם אם יוברר שהדם מהאשה, הרי שיטתו היא שדם שיצא בהטלת מי רגליים אפילו בעומדת אינו מטמא.

ורבי שמעון — מטמא. לפי שחולק וסובר

כרבי מאיר שאשה שראתה דם בשעת עשיית צרכיה טמאה ואין לטהר מפני האיש שהטיל מי רגליים ואולי ממנו הדם, מפני שאין דרך האיש להוציא דם, אלא שחזקת דמים מן האשה.

גמרא:

הגמרא דנה בטעמו של רבי מאיר שמטהר בעושה צרכיה כשהיא יושבת, ותולה שהדם הוא ממכה שיש לה באותו מקום, ואילו בעומדת הכריע שהדם הוא מהמקור, וטימא:

מאי שנא עומדת שמטמא — דאמרינן: מי רגלים הדור [חזור] למקור⁽¹⁾, ואייתי ממנו דם.

אם כן, **יושבת נמי, נימא: מי רגלים הדור למקור ואייתי דם!**

אמר שמואל: יושבת שטיהר רבי יוסי, מדובר במזנקת, שמקלחים מימי רגליה בקילוח, ומחמת הקילוח אינם חוזרים אל המקור, וקילוח זה יכול להיות רק כשהיא יושבת. אבל בעומדת שבהכרח שתתו מי

מקור לצאת עם מי הרגליים. ובתוס' [ד"ה דלמא] ביארו את דבריו, שמחמת זינוק מי הרגליים נסתם מעיין של דם. ובתוספת ביאור כתב המשנה אחרונה, 'שיש באשה שני שבילין, שביל של דם נדות ושביל של מי רגליים. ואי אפשר שיפתחו שניהם כאחד, וכל זמן שאחד פתוח השני סתום'.

התוס' [שם] פירשו, כיון שיצא דם רק בשעה שהטילה מי רגליים ולא לפני כך, וגם לא אחר

1. מבואר בגמרא שכל החשש לטמא הוא שמא חזרו מי הרגליים פנימה והוציאו דם מהמקור. ויש לבאר, מדוע לא חששו שמא יצא דם מעצמו ונטף לתוך מי הרגליים? ובמה שונים מי הרגליים מכל כתם דם שנמצא על גופה או חלוקה, שחוששים שמא נטף לשם דם מהמקור, ואפילו כשהחלוקה אינו יכול להכנס ולהגיע למקור ולהוציא ממנו דם.

ותירץ רש"י [ד"ה במזנקת], שאין דרך דם